

Arrest

nr. 75 661 van 23 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 8 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 november 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende, samen met haar twee kinderen op 29 april 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Verzoeksters echtgenoot diende op 27 juli 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 22 oktober 2010 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerde in beroep op 17 maart 2011, bij arrest nr. 57 995, eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan verzoekster en haar echtgenoot.

1.4. Verzoekster en haar echtgenoot dienden op 9 november 2010 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 25 januari 2011 ontvankelijk, doch ongegrond bevonden.

1.5. Verzoekster en haar echtgenoot kregen op 22 maart 2011 een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigde op 27 mei 2011, bij arrest nr. 62 242 de in punt 1.4. vermelde beslissing van 25 januari 2011.

1.7. Verzoekster en haar echtgenoot dienden op 14 april 2011 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.8. Bij beslissing van 4 juli 2011 werd de in punt 1.4. bedoelde aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 9 november 2010, ontvankelijk doch ongegrond bevonden.

1.9. Op 5 augustus 2011 werd de in punt 1.7. bedoelde aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 14 april 2011, ongegrond bevonden. Tegen die beslissing stelden verzoekster en haar echtgenoot op 4 september 2011 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp het beroep op 16 november 2011, bij arrest nr. 69 920.

1.10. Op 6 september 2011 dienden verzoekster en haar echtgenoot een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris verklaarde op 21 oktober 2011 de in punt 1.10. bedoelde aanvraag ongegrond. Deze beslissing werd betekend op 8 november 2011. Verzoekster diende tegen deze beslissing samen met haar echtgenoot een afzonderlijk schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad (RvV 84 726, arrest nr. 75 660 van 23 februari 2012).

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 8 november 2011 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), die verzoekster dezelfde dag betekend werd. Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, (...), Attaché

genomen op 08.11.2011

wordt aan

de genaamde S.M. (...) van Russische nationaliteit,

+ 4 minderjarige kinderen (...)

het bevel gegeven om onmiddellijk, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Griekenland, Oostenrijk, Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, IJsland, Finland en Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Italië, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing: (2)

0 – artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt zij gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te

worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet."

1.13. Verzoeksters echtgenoot kreeg op 8 november 2011 eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Hij diende tegen hiertegen een afzonderlijk schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad (RvV 84 805, arrest nr. 75 659 van 23 februari 2012).

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster de schending op van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de rechten van verdediging en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt als volgt:

"De bestreden beslissing ontbeert elke draagkrachtige motivering.

In casu wordt geargumenteed: "

artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1: verblijft in het rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet.

Het is duidelijk dat dergelijke motivering geenszins draagkrachtig kan zijn, temeer duidelijk gebleken is dat verzoekster afkomstig is van Tsjetjenië, waarbij de overheid geenszins de nodige bescherming biedt, wel integendeel, zelf agressor geweest is ten aanzien van de persoon van verzoekster, die onderworpen werd aan arrestatie, opsluiting, ondervraging, huiszoeking en ook bedreigingen. De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval. Er mag van een administratieve jurisdictie uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt. Er kan en mag van een administratieve jurisdictie bovendien verwacht worden dat zij een duidelijk onderscheiden administratieve beslissing in concreto verantwoordt en zeer duidelijk de argumentatie dient aan te geven waarom zij deze administratieve beslissing heeft genomen, in al zijn aspecten, temeer deze uitermate verstrekende gevolgen heeft voor verzoekster.

In de bestreden beslissing is NERGENS enige motivering te lezen waarom verzoekster "onmiddellijk" het grondgebied dient te verlaten en bijgevolg dus niet de beroepstermijn kan afgewacht worden. Er is ook manifeste schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel door zomaar iemand onmiddellijk te gaan dwingen om het land te verlaten, zonder dat deze de mogelijkheid krijgt om deze beslissing aan te vechten in rechte door dus de beroepstermijn af te wachten, doch integendeel er doelbewust naar gestreefd wordt klaarblijkelijk verzoekster voor voldongen feiten te plaatsen.

Deze argumentatie geldt des te sterker aangezien het bevel niet enkel betrekking heeft op verzoekster doch tevens op vier minderjarige kinderen. Dat deze schending des te prangender is gezien het feit er geen enkele motivering wordt gegeven voor het feit dat het grondgebied onmiddellijk moet verlaten worden. Dat het de rechten van verdediging schendt om zomaar zonder enige motivering te gaan beslissen dat onmiddellijk het land dient verlaten te worden."

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"(...) Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de motieven van de bestreden beslissing verwezen wordt naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten: verzoekster verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Verzoekster betwist het motief niet dat zij niet over de vereiste binnenkomstdocumenten beschikt. Verzoekster is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing nog andere motieven diende te bevatten, met name over de toestand in Tsjetjenië, en dat de verwerende partij in dit verband een

onderzoek diende te verrichten. Deze grieven van verzoekster tasten echter niet de pertinentie van het ene determinerende motief aan.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan 3 maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)"

Er dient te worden opgemerkt dat de verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet in feite niets anders vaststelt dan een situatie die door dat artikel gevisieerd wordt. Dergelijke vaststelling dat één van de situaties gevisieerd in artikel 7 van de vreemdelingenwet zich voordoet,

volstaat op zich als motivering in rechte en feite van het bevel, zonder dat de verwerende partij gehouden is daarbuiten nog andere motieven aan te brengen. Met dergelijke vaststelling doet de verwerende partij geenszins uitspraak over een recht op verblijf of een recht op erkenning van een bijzonder statuut, en heeft de bestreden beslissing met andere woorden geen uitstaan met de situatie in Tsjetsjenië waarnaar verzoekster verwijst in het verzoekschrift.

Verzoekster maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat de motivering niet afdoende zou zijn. Het feit dat hij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de beslissing volstaat niet om de motieven te weerleggen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidbeginsel wordt niet aangetoond.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (R.v.St., nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr.172.821, 27 juni 2007 e.a.).

Het eerste middel is niet ernstig."

2.3. De Raad wijst erop dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan in casu derhalve niet dienstig worden aangevoerd.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. Waar verzoekster opwerpt dat de motivering van de bestreden beslissing niet draagkrachtig is en zij uiteenzet dat zij te maken kreeg met de Tsjetsjeense overheid als agressor, dient de Raad op te werpen dat voor zover verzoekster verwacht dat de bestreden beslissing daaromtrent motiveert, dit geen steun vindt in artikel 7 van de Vreemdelingenwet waarbij het volstaat in rechte en in feite uiteen te zetten op grond waarvan de illegale verblijfssituatie wordt vastgesteld. Dit is in casu het geval aangezien de bestreden beslissing verwijst naar de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, de tekst van de wetbepaling herneemt en in concreto vaststelt dat verzoekster op het Schengen-grondgebied verblijft zonder een geldig visum. Deze vaststelling betwist verzoekster niet. De verwachting van verzoekster dat de bestreden beslissing motiveert aangaande de Tsjetsjeense overheid als

agressor klemt des te meer gelet op het gestelde in punt 1.3. waaruit blijkt dat de asielprocedure van verzoekster op definitieve wijze werd afgesloten.

2.6. Waar verzoekster er zich aan stoort dat de bestreden beslissing vermeldt dat zij onmiddellijk het grondgebied dient te verlaten zonder hieromtrent te motiveren en hieruit afleidt dat *“bijgevolg dus niet de beroepstermijn kan afgewacht worden”* en opwerpt dat de bestreden beslissing ertoe strekt *“zomaar iemand onmiddellijk te gaan dwingen om het land te verlaten”*, dient de Raad op te merken dat de kritiek van verzoekster een uitvoeringsmodaliteit van het bevel om het grondgebied te verlaten betreft en als dusdanig niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. De bestreden beslissing gaat verder niet gepaard met een dwangmaatregel en noch het indienen van onderhavig beroep noch de termijn voor het indienen ervan schorst de bestreden beslissing. Het indienen van onderhavig beroep en de beslechting ervan toont alleszins aan dat het betoog van verzoekster dat zij niet *“de mogelijkheid krijgt om deze beslissing aan te vechten in rechte door dus de beroepstermijn af te wachten”*, en dat er *“integendeel (...) doelbewust naar gestreefd wordt klaarblijkelijk verzoekster voor voldongen feiten te plaatsen”* elke grondslag mist. Ten slotte ziet de Raad niet in waarom het gegeven dat de bestreden beslissing ook geldt voor haar vier minderjarige kinderen maakt dat haar *“argumentatie des te sterker [geldt].”*

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.7. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van de artikelen 3 en 5 EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Verzoekster betoogt als volgt:

“1. De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval. Er mag van een administratieve jurisdictie uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt. Het onderscheid tussen de motiveringsplicht die wordt opgelegd door de Wet van 29 juli 1991 enerzijds, de juridictionele motiveringsplicht van art. 149 GW anderzijds, ook toepasbaar op administratieve jurisdicties, minstens als algemeen motiveringsbeginsel toepasbaar op administratieve jurisdicties, wordt op pertinente wijze uiteengezet door M. UYTENDAELE, Regards sur un système institutionnel paradoxal, Brussel, Bruylant, 1997, nr. 463; De motivering moet adequaat zijn en evenredig met het belang van de beslissing. Zie ook J. WANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12. Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegen van recht dit niet gebeurd is in casu.

2. In Tjetjenië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen. Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van Tjetjenen, dat de situatie in Tjetjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel. De situatie in Tjetjenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de Tjetjenen in het algemeen is en blijft ook ernstig. Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Tjetjenië. In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de Tjetjeense bevolking het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde “une persécution résultant d’une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d’un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”. Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit Tjetjenië, waarbij de daders meestal “gemaskerde mannen” zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en folteringen en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden. Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan folteringen. In deze omstandigheden is het duidelijk dat verwerende partij niet zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten kan gaan betekenen, zonder enig verder onderzoek dan zomaar de vaststelling dat er geen geldig visum is. Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 3 en 5 EVRM het zorgvuldigheidsbeginsel, en de rechten van verdediging door het feit dat enkel wordt verwezen naar de afwezigheid van geldig visum.”

2.8. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“(…) De verwerende partij heeft de eer toe te voegen dat het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van de loutere vaststelling dat de vreemdeling in het Rijk verblijft zonder de vereiste binnenkomstdocumenten, op zich geen schending vormt van artikel 3 van het EVRM. Niets verhindert een ernstig zieke vreemdeling om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat het EHRM reeds heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een risico op mishandelingen na te gaan, de te voorziene gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het andere land dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129; EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Uit het administratieve dossier en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster geen elementen aanbrengt die erop wijzen dat zij een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling loopt. Verzoekster beperkt zich in het middel tot de bewering dat de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM schendt, maar zij geeft geen concrete uiteenzetting van haar vrees in dit verband. Zij beperkt zich tot een algemene verwijzing naar de problematische toestand in Tsjetsjenië zonder zelfs enig algemeen rapport bij te brengen. Verzoekster brengt bijgevolg geen concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aan ter staving van deze kritiek. Zij toont bijgevolg niet aan dat zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De schending van artikel 3 van het EVRM, noch van artikel 5 EVRM, kan niet worden aangenomen. Het tweede middel is niet ernstig.”

2.9. Voor wat betreft de opgeworpen schending van de rechten van verdediging verwijst de Raad naar het gestelde in punt 2.3. Waar verzoekster ter ondersteuning van het tweede middel voorts een uitgebreid betoog voert aangaande de toestand in Tsjetsjenië en de verwachting koestert dat de gemachtigde van de staatssecretaris daaromtrent bijkomend onderzoek verricht alvorens de bestreden beslissing te treffen, verwijst de Raad opnieuw naar het gestelde in punt 1.3. waaruit blijkt dat zowel de commissaris-generaal als de Raad geweigerd hebben verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, waarbij de situatie in Tsjetsjenië aan bod kwam. De Raad leest in de in punt 1.3. bedoelde beslissing van de commissaris-generaal die gelijkluidend is voor wat betreft het asielrelaas van verzoekster en haar echtgenoot immers: *“Wat de vraag naar de toepassing van art. 48/4§2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.”* Dit oordeel werd bevestigd door de Raad in zijn in punt 1.3. vermelde arrest en hieraan kan geen afbreuk gedaan worden door simpele verklaringen van verzoekster, die de situatie in Tsjetsjenië wel beschouwt als een situatie die moet leiden tot het toekennen van subsidiaire bescherming. De Raad ziet dan ook niet in waarop verzoeksters verwachting nog gestoeld is dat verwerende partij nog een onderzoek moet verrichten aangaande de toestand in Tsjetsjenië alvorens de bestreden beslissing te treffen. De bestreden beslissing dwingt verzoekster ook niet terug te keren naar Tsjetsjenië doch strekt er enkel toe verzoekster aan te manen het Schengengrondgebied te verlaten.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.10. In een derde middel werpt verzoekster de schending op van de *“EUROPESE RICHTLIJN 2004/83/EG”*, evenals de schending van de *“MOTIVERINGSPLICHT”*, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging en van het fair playbeginsel.

Verzoekster betoogt als volgt:

“De Europese Richtlijn 2004/83/EG voerde de subsidiaire beschermingsstatus in. Deze richtlijn heeft tot gevolg dat een tijdelijke verblijfstitel dient toegekend te worden aan vreemdelingen die aantonen dat zij

een reëel risico lopen op ernstige schade bij de terugkeer naar hun land van herkomst. De nodige wettelijke aanpassingen werden doorgevoerd bij wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. De asielinstanties dienen thans niet enkel onderzoeken of een vreemdelingen de vluchtelingenstatus in de zin van de Conventie van Genève kan verwerven, doch tevens, doch tevens, in tweede instantie, of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

In casu wordt geenszins gemotiveerd waarom verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden. Er werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor Tjetjeense vluchtelingen, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet. Minstens is het zo dat deze situatie in Tjetjenië diende beoordeeld te worden voorafgaand aan het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekster naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM). Door zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen, worden de rechten van verdediging ten zeerste geschaad.

Het schendt de rechten van verdediging van verzoekster om verder nog voor de beroepstermijn is verstreken zowel inzake de negatieve beslissing op het verzoek art. 9 TER VVV als inzake het bevel om het grondgebied te verlaten, bevel te geven om onmiddellijk het grondgebied te verlaten te betekenen.

Verzoekster dreigt thans nog voor zij desgevallend een positieve beslissing kan bekomen op haar aanvraag tot medische regularisatie, gerepatrieerd te worden, hetgeen uiteraard niet strookt met het beginsel der fair play.

Dat verzoekster trouwens tal van kennissen heeft in België die ondertussen legaal verblijf bekwamen en het te verwachten valt dat ook verzoekster mettertijd positieve beslissing zal bekomen.

Minstens dient de beslissing afgewacht te worden betreffende de aanvraag tot legaal verblijf op basis van de ziekte-toestand van verzoekster, aangezien zij uiteraard bij een positieve beslissing hieromtrent, onmiddellijk over een verblijfstitel kan beschikken en zodoende niet meer zonder geldige verblijfstitel in België verblijft en dus het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot teruggeleiding naar de grens, onmiddellijk hun uitwerking dienen te verliezen.”

2.11. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“(…) De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het beginsel van de rechten van de verdediging in principe niet van toepassing is op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoekster kan zich niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen. Waar verzoekster een schending van de richtlijn 2004/86/EG opwerpt, merkt verwerende partij enerzijds op dat verzoekster niet specificiert welk artikel van de richtlijn geschonden zou zijn, waardoor dit onderdeel onontvankelijk is en anderzijds dat verzoekster zich niet dienstig kan beroep op de richtlijn aangezien die reeds werd omgezet (zie infra). De verwerende partij stelt vervolgens vast dat waar verzoekster commentaar geeft op het niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, terwijl de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft, dit onderdeel van het middel niet onontvankelijk is daar het geen betrekking heeft op de bestreden akte. De verwerende partij wijst erop dat verzoekster, indien zij subsidiaire bescherming wenst te verkrijgen, daartoe de geëigende weg moet volgen.

Het derde middel is niet ernstig.”

2.12. Voor wat betreft de opgeworpen schending van de rechten van verdediging verwijst de Raad naar het gestelde in punt 2.3. Verzoekster kan zich ook niet dienstig beroepen op de schending van een Europese richtlijn zonder aan te geven welk bepaling ervan geschonden werd door de bestreden beslissing. Het komt de Raad niet toe dit te gaan distilleren uit het betoog van verzoekster. Waar verzoekster opnieuw een betoog afsteekt over de situatie in Tsjetsjenië en zich stoort aan het feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten voorziet dat zij onmiddellijk het land dient te verlaten, volstaat het te verwijzen naar de bespreking van de voorgaande middelen. Blijkens haar betoog verwacht verzoekster in de bestreden beslissing te lezen waarom haar geen subsidiaire bescherming wordt toegekend ondanks de situatie in Tsjetsjenië, maar de Raad ziet niet in waarop die verwachting gestoeld is en verwijst naar het gestelde in punt 2.9. Waar verzoekster erop wijst dat zij dreigt gerepatrieerd te worden “nog voor zij desgevallend een positieve beslissing kan bekomen op haar aanvraag tot medische regularisatie” volstaat het te verwijzen naar het gestelde in punt 1.11 waaruit blijkt dat een negatieve beslissing inzake de aanvraag om verblijfsmachtiging, ingediend door verzoekster en haar echtgenoot op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ongegrond werd bevonden en betekend werd samen met de bestreden beslissing. Ten slotte kan verzoeksters boude verwachting dat zij “tal van

kennissen heeft in België die ondertussen legaal verblijf bekwamen en het te verwachten valt dat ook verzoekster mettertijd positieve beslissing zal bekomen.” de bestreden beslissing niet onderuit halen.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.13. In een vierde middel werpt verzoekster de schending op van “ART. 15 SUB C RICHTLIJN 2004/83/EG”, van de artikelen 3 en 13 EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Tjetjenië er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. waardoor ver -zoeker louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij (en haar kinderen !!) geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van haar asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat er niet alleen schending aan de orde is van hogervermelde Europese Richtlijn en art. 48/4 doch tevens door het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Dat deze schending bovendien wordt aangevuld met een schending van art. 8 EVRM (zie hoger).

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Anderzijds is er ook nooit enig onderzoek gedaan naar de (slechte) medische toestand van verzoekster.”

2.14. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“(…) Waar verzoekster artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn geschonden acht, heeft verwerende partij de eer op te merken dat “een richtlijn slechts rechtstreekse werking kan hebben in de nationale rechtsorde van zodra de omzettingstermijn is verstreken en zolang die richtlijn niet volledig in nationaal recht werd omgezet. De Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 is omgezet in Belgisch recht door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Aldus kan verzoekster hier de schending van deze richtlijn niet dienstig aanvoeren.” (RVV, arrest nr. 69.005 d.d. 21 oktober 2011)

De verwerende partij stelt vervolgens vast dat er in het huidige middel enkel commentaar wordt gegeven op het niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, terwijl de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft. De verwerende partij merkt op dat middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte niet ontvankelijk zijn. De verwerende partij wijst erop dat verzoekster, indien zij subsidiaire bescherming wenst te verkrijgen, daartoe de geëigende weg moet volgen.

Verwerende partij heeft reeds supra uiteengezet dat er in casu geen sprake is van een schending van artikel 3 EVRM, nu verzoekster geen enkel concreet element heeft aangebracht dat nog maar een vermoeden doet rijzen dat zij eventueel onderworpen zou worden aan een onmenselijke behandeling in het land van herkomst. et vierde middel is niet ernstig.”

2.15. Verzoekster kan niet zich dienstig beroepen op de schending van artikel 15 van richtlijn 2004/83/EG, daar waar deze richtlijn, inclusief de voormelde bepaling, werd omgezet in Belgische wetgeving door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet (artikel 48/4 e.v. van de Vreemdelingenwet) en verzoekster niet aantoont dat de voormelde bepaling van richtlijn 2004/83/EG niet of onvoldoende werd omgezet naar Belgisch recht. Waar verzoekster opnieuw een betoog afsteekt over de situatie in Tsjetsjenië volstaat het te verwijzen naar de bespreking van de voorgaande middelen. De Raad ziet niet in waarom de verwerende partij nog een onderzoek zou dienen te verrichten naar de situatie in Tsjetsjenië in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM, aangezien reeds onderzocht werd of verzoekster in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming en zowel de commissaris-generaal als de Raad besloten hebben verzoekster niet de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en verzoekster geen nieuwe asielaanvraag heeft ingediend of minstens elementen heeft kenbaar gemaakt die wijzen op het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of straf in Tsjetsjenië. De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388), wat zij te dezen tijdens de asielprocedure gedaan heeft (cf. punt 2.9). Verzoekster kan verder niet dienstig de schending opwerpen van artikel 13 EVRM ten opzichte van een administratieve beslissing aangezien voormelde verdragsbepaling voorziet in een daadwerkelijk rechtsmiddel in geval van een ernstige grief inzake de schending van een door het EVRM voorzien recht. Waar verzoekster in haar betoog gewag maakt van een schending van artikel 8 EVRM, dient de Raad op te merken dat verzoekster volledig nalaat dit uit te werken, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Voor zover zij hiermee de scheiding van haar familieleden beoogt aan te kaarten dient de Raad erop te wijzen dat dit geen dienstig betoog is aangezien de bestreden beslissing ook geldt voor haar vier minderjarige kinderen en er blijkens het administratief dossier ook een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen werd ten opzichte van haar echtgenoot. Waar verzoekster ten slotte wederom stelt dat nooit enig onderzoek gedaan werd naar haar medische toestand volstaat het te verwijzen naar het gestelde in punt 1.11.

Het vierde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA